

Karel Tampier

O ČUMAČINCE, KTERÁ DĚLALA KSICHTÍČKY

Jedněm vcelku nenápadným čumákům se narodila krásná čumačinka. Rodiče – zdůrazňuji: solidní, standardní čumáci – byli šťastni. Ale jen do okamžiku, kdy robátko začalo uvědoměle ovládat své mimické svalstvo. Ono totiž začalo dělat ksichtičky. Víte, ne že by se jako všelijak různě ksichtilo přiměřeně k situaci, ale ono si, ksindl jeden, dělalo z okolí srandu. Ono se šklebilo všemožně, různě, ba i nemožně.

Copak v kočárku nebo i později v předškolním věku to ještě šlo. Solidní rodičové zjistili, že mohou svoji čumačinku s úspěchem předvádět přátelům i nahodilým známým. Slovy „Udělej ksichtíček!“ se jim téměř vždy podařilo vyloudit na čumačičino čumáčku nějakou drastickou grimasu, která zpravidla postiženého diváka ponoukla k výkřikům „Ale ta je rozkošná! Ona vypadá, že vám rozumí!?!“

Samozřejmě, že rozuměla. Měla je na háku.

Jak začala chodit do školy, rodiče chytala z jejích ksichtů faciofobie (strach z obličejů). Pedagogický sbor se přímo vyžíval v poznámkách, zápisech a dopisech na téma „nesprávné, neadekvátní, nepřípadné, nevhodné, nepřijatelné, odpudivé, otravné, zcela šokující, nemožné, pitomé, drzé, troufalé“. Ba dokonce došlo i na „drtivě nezúčastněné, nesmyslně smyslné, běsně pokorné, fikaně profláklé, zhýralé a nonono!“ Zkrátka konec světa. Čumačinka dospívala.

Školy jakžtakž vychodila. Ostatně, smutný ksicht uměla výborně.

Horším horrorem se staly její pokusy o vztahy. Samozřejmě vztahy erotické, pubertálnímu a postpubertálnímu věku adekvátní. Při pohledu do zrcadla zjistila, že se na ni pořád někdo šíleně ksichtí. To ještě ustála – na vlastní mimické kreace si časem zvykla.

Avšak! Potenciální partneři nemohli akceptovat, že na jakýkoli jejich pokus o sblížení (ať už elegantní, nebo přiblblý) dostali jako odpověď... ksicht! Kdyby jenom ksicht. Dokonalou grimasu, která přesně odrážela duševní stav naší nebohé čumačinky. Ty výrazy jasně říkaly: Kreténe! Impotente! Ubožáku! Debile! Prcku! Anténo! Vejtaho! Je to možný? S takovým snad ne! Šmarjá, to je vůl... Nó, tys mi scházel! Co to je, toto? Vodpal, dědku! Vrať se do hrobu! Cucáku! Trhni si trikem! Bóže, už zase jeden čumák! Atd., atp.

Čumačinka byla stále smutnější, stále nešťastnější, stále bez čumáka, stále osamělejší.

Když nebylo nablízku zrcadlo, představovala si, jak jde s krásným, inteligentním, přiměřeně osvaleným, středně velkým, lehce nadprůměrně inteligentním, skromným, asertivním, energickým, poslušným a ve všech ostatních směrech úžasným čumákem správného věku krásným parkem, ruku v ruce za štěstím.

Dožila se vysokého věku. Posledních asi padesát let se bavila tím, že se dívala do zrcadla, jaké ksichty dokáže udělat ten její čumák.